

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **KONREO, v. o. s.**, se sídlem Brno, Jana Nečase 1343/29, IČ: 047 06 498, insolvenční správce společnosti WSW medical, a. s., v konkursu, se sídlem Praha 6, Střešovická 1068/35, IČ: 287 93 960, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j.: 32836/14/5200-20446-711377,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání daňového subjektu proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 6. 2014, č. j. 3577869/14/2006-24902-107796 (dále jen „platební výměr“). Tímto platebním výměrem na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2013 byl daňovému subjektu vyměřen nadměrný odpočet v částce 3 327 Kč.

Daňovým subjektem a původním žalobcem byla v této věci společnost WSW medical, a. s., v konkursu, se sídlem Praha 6, Střešovická 1068/35, IČ: 287 93 960 (dále jen „daňový subjekt“), zastoupena Martinem Černým, daňovým poradcem, se sídlem Litoměřice, Liberecká 10.

Dle § 264 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), v přerušovaných řízeních, ve kterých v době prohlášení konkursu dlužník vystupoval jako žalobce nebo jiný navrhovatel, jakož i v dalších řízeních, ve kterých uplatňoval své pohledávky nebo jiná práva týkající se majetkové podstaty, lze pokračovat na návrh insolvenčního správce; dnem, kdy soudu, rozhodci nebo stálému rozhodčímu soudu, u kterého je řízení vedeno, došel jeho návrh na pokračování v řízení, se insolvenční správce stává účastníkem řízení místo dlužníka“.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, č. j. MSPH 79 INS 15440/2016-A-24, byla insolvenčním správcem společnosti WSW medical, a. s., v konkursu jmenována společnost KONREO, v. o. s., se sídlem Brno, Jana Nečase 1343/29. Vzhledem k tomu, že na výzvu soudu sdělila podáním ze dne 14. 5. 2018, č. j. 5 Af 9/2015-36, že podává návrh na pokračování v přerušovém řízení, tímto dnem se stala účastníkem řízení (žalobcem) místo společnosti WSW medical, a. s., v konkursu.

Ze správního spisu vyplynulo, že daňový subjekt podal dne 25. 10. 2013 řádné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období září 2013, v němž vykázal nadměrný odpočet ve výši 190 889 Kč. Dne 15. 11. 2013 správce daně zahájil u daňového subjektu postup k odstranění pochybností výzvou podle § 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), č. j. 1600869/13/2701-24805-602863 (dále jen „výzva ze dne 15. 11. 2013“), kterou projednal s daňovým subjektem během ústního jednání dne 12. 2. 2014, jak vyplývá z protokolu č. j. 889112/14/2006-05404-102464 (dále jen „protokol ze dne 12. 2. 2014“). O průběhu postupu k odstranění pochybností sepsal správce daně dne 19. 2. 2014 úřední záznam č. j. 1052443/14/2006-05404-102464 (dále jen „úřední záznam ze dne 19. 2. 2014“) a s jeho výsledkem daňový subjekt seznámil dne 24. 2. 2014. Dne 14. 4. 2014 během ústního jednání projednal správce daně s daňovým subjektem výsledek postupu k odstranění pochybností a dospěl k závěru, že daňový subjekt neprokázal přijetí deklarovaných plnění a jejich využití ke své ekonomické činnosti dle § 72 daňového řádu. Z toho důvodu neuznal nárok na příslušný odpočet daně a vydal výše uvedený platební výměr, který žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě uvádí, že správce daně vystavil dne 15. 11. 2013 výzvu k odstranění pochybností, v níž uvedl s odkazem na řádek 40 daňového přiznání, že má pochybnosti o výši přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění a výši kráceného Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odpočtu. Tímto postupem porušil § 89 daňového řádu, neboť výzva nebyla dostatečně konkrétní (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102, podle něhož výzva odkazující na příslušný řádek neodpovídá požadavkům zákona). Správce daně měl povinnost sdělit konkrétní pochybnosti tak, aby měl daňový subjekt možnost vyjádřit se k nim. Správce daně dále ve výzvě uvedl, jaké písemnosti požaduje předložit, ačkoliv je jeho povinností toliko sdělit daňovému subjektu konkrétní pochybnosti a je nad rámec zákona, aby cokoliv požadoval k předložení. Žalobce ostatně některé listiny nemá k dispozici.

Dle odůvodnění výzvy ze dne 15. 11. 2013 správce daně přikročil k jejímu vydání, neboť žalobce neodstranil pochybnosti za srpen 2013. Ve skutečnosti však žalobce podal vysvětlení k nadměrnému odpočtu za srpen 2013, předložil veškeré požadované doklady a se správcem daně spolupracoval. Přesto správce daně vystavil dne 24. 10. 2013 výzvu k odstranění pochybností za srpen 2013 (dále jen „výzva ze dne 24. 10. 2013“). Správce daně dále ve výzvě ze dne 15. 11. 2013 uvedl domněnku, že plnění mohlo být součástí podvodu na daních, aniž by k takovému tvrzení měl potřebné důkazy. Žalobce tvrdí, že uvedené plnění zahrnuje společnost SOLAR CENTER, a. s. do přiznání k DPH za srpen 2013. Tvrzení, že žalobce neodstranil pochybnosti za srpen 2013, není konkrétní a žalobce se k němu nemůže vyjádřit.

Rovněž tvrzení, že výše uskutečněných plnění není obvyklá, nelze považovat za dostatečně konkrétní pochybnost. Nadto je zcela přirozené, že uskutečněná plnění u daňového subjektu kolísala. Za relevantní pochybnost lze považovat toliko odkaz na řádek 40 daňového přiznání, ovšem vzhledem k tomu, že výzva ze dne 15. 11. 2013 v této části neodpovídá požadavkům § 89 daňového řádu, zaslal daňový subjekt dne 9. 12. 2013 písemnost, v níž se dotázal, o jaké důkazy správce daně opírá své pochybnosti a požádal o jejich zaslání. Správce daně se však touto písemností nezabýval.

Daňový subjekt při ústním jednání dne 12. 2. 2014 správci daně předložil dva daňové doklady vázající se k řádku 40 a správce daně jiné pochybnosti nesdělil. Správce daně po daňovém subjektu požadoval předložit konkrétní podklady (např. evidenci DPH), ačkoliv mu to zákon neumožňuje. V úředním záznamu ze dne 19. 2. 2014 správce daně uvedl, že daňový subjekt nedisponuje příslušnými daňovými doklady, ovšem pro toto tvrzení neuvedl žádný důkaz.

Správce daně směřuje vyhledávací činnost, postup k odstranění pochybností a daňovou kontrolu. Daňový řád správci daně umožňuje vyhledávat důkazní prostředky v rámci vyhledávací činnosti, ovšem během postupu k odstranění pochybností jsou relevantní toliko pochybnosti správce daně.

Dle § 147 odst. 4 daňového řádu platí, že pokud je daň stanovena výlučně na základě výsledku daňové kontroly nebo postupu k odstranění pochybností, považuje se za

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odůvodnění protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností. Protokol však žádné odůvodnění neobsahuje.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že žalobce obdobné námitky uvedl již v odvolání proti platebnímu výměru, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tvrzené neurčitosti výzvy ze dne 15. 11. 2013 žalovaný odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 110/2007-102, podle něhož je povinností správce daně sdělit daňovému subjektu konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání. Smyslem tohoto požadavku je zejména to, aby daňovému subjektu byly sděleny pochybnosti způsobem umožňujícím podat určitou odpověď a předložit důkazní prostředky. Žalovaný je přesvědčen, že tyto požadavky splnil a odkazuje na str. 6 a 12 napadeného rozhodnutí. Daňový subjekt však na řádně formulovanou výzvu nereagoval a předložil daňové doklady vztahující se pouze ke krácenému nároku na odpočet daně, jež uplatnil na řádku 40 daňového přiznání. Z toho důvodu neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu.

Žalovaný dále zdůrazňuje, že žalobce nepracuje s doslovnou verzí usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 110/2007-102, neboť vytrhl z kontextu větu „výzva odkazující pouze na příslušný řádek takového přiznání či hlášení nebo takové písemnosti tomuto požadavku zpravidla neodpovídá“. V řešeném případě správce daně neodkázal pouze na příslušný řádek daňového tvrzení, ale konkretizoval důvodné pochybnosti a vyzval žalobce k jejich odstranění. Stejně tak správce daně postupoval zcela v souladu se zákonem a svou poučovací povinností, když daňovému subjektu poskytl návod, jak odstranit pochybnosti správce daně, a uvedl, jaké důkazní prostředky by měl předložit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 Afs 55/2013-37). Zároveň daňový subjekt vyzval k předložení i všech dalších důkazních prostředků, které by byly způsobily prokázat jeho tvrzení.

Žalovaný zdůrazňuje, že během postupu k odstranění pochybností leželo důkazní břemeno na daňovém subjektu; vzhledem k tomu, že daňový subjekt nepředložil daňové doklady (s výjimkou dvou faktur, které správce daně akceptoval) či jiné důkazní prostředky, správci daně nezbylo než uzavřít postup k odstranění pochybností tak, jak uvedl v úředním záznamu ze dne 19. 2. 2014. V žádném případě však nehodnotil, zda žalobce má nebo nemá příslušné daňové doklady.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Ohledně tvrzeného směřování jednotlivých postupů při správě daní žalovaný odkazuje na § 78 odst. 1 daňového řádu, který umožňuje správci daně provádět vyhledávací činnost před zahájením řízení i v jeho průběhu. Není proto vyloučeno, aby správce daně prováděl vyhledávací činnost i během postupu k odstranění pochybností, ovšem vzhledem k charakteru tohoto institutu zpravidla nebývá prostor k rozsáhlému šetření. Pochybením by bylo pouze smíšení postupu k odstranění pochybností a daňové kontroly. Žalobce však tuto námitku vznáší v obecné rovině a nekonkretizuje, z jakého důvodu se domnívá, že správce daně směřuje výše uvedené instituty. Žalovaný proto opakuje, že zahájil postup k odstranění pochybností zcela v souladu s § 89 daňového řádu, sdělil daňovému subjektu své pochybnosti a vyzval ho k jejich odstranění.

Není důvodná ani námitka, dle níž platební výměr není odůvodněný v souladu s § 147 odst. 4 daňového řádu. Ačkoliv dle tohoto ustanovení může být odůvodnění obsaženo v protokolu nebo úředním záznamu o výsledku postupu k odstranění pochybností, v řešeném případě bylo příslušné odůvodnění vtěleno přímo do textu rozhodnutí. Dle žalovaného proto nebylo zasaženo do práv daňového subjektu, neboť byl řádně seznámen s důvody rozhodnutí.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby městským soudem v Praze

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Úvodem se soud zabýval námitkou, dle níž správce daně při vydání výzvy ze dne 15. 11. 2013 nerespektoval příslušná ustanovení daňového řádu, neboť výzva nebyla dostatečně konkrétní; tato námitka není důvodná.

Dle § 89 odst. 1 daňového řádu „má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností“.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Dle § 89 odst. 2 daňového řádu „ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností“.

K citovaným ustanovením daňového řádu existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, která se opakovaně vyjadřovala k náležitostem výzvy dle § 89 odst. 2 daňového řádu a požadavkům na její odůvodnění. V tomto smyslu je možno odkázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102, jehož právní věta zní: *„Ve výzvě správce daně podle § 43 daňového řádu musí být uvedeny konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených. Výzva odkazující pouze na příslušný řádek takového přiznání či hlášení nebo takové písemnosti tomuto požadavku zpravidla neodpovídá“*. Nejvyšší správní soud v odůvodnění dále uvedl, že *„vedle toho, že správce daně musí relevantní pochybnosti mít, musí je rovněž daňovému subjektu sdělit, a to zákonem předepsaným způsobem, který umožňuje naplnit smysl a účel vytýkacího řízení – v této jeho fázi je jím především vytvoření možnosti pro daňový subjekt, aby na podezření správce daně reagoval a jeho pochybnosti rozptýlil a vzniklé nejasnosti či nesrovnalosti týkající se jeho daňové povinnosti vysvětlil resp. odstranil. (...) Je tedy povinností správce daně, aby své pochybnosti i to, jakým způsobem mají být vyvráceny, daňovému subjektu dostatečně konkrétním, jednoznačným, srozumitelným a o skutkové důvody opřeným způsobem sdělil“*.

V daném případě správce daně adresoval daňovému subjektu výzvu ze dne 15. 11. 2013 (založenou ve správním spise), v níž na první straně v prvním odstavci uvedl, že mu vznikly pochybnosti *„o výši Vašich přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních, o správnosti krácení, resp. o výši kráceného odpočtu uvedeného na ř. 40 a tedy o správnosti vykázané výsledné daňové povinnosti, uvedené ve Vašem tvrzení“*. Z citované pasáže je zřejmé, že správci daně vznikla pochybnost nejen o výši kráceného odpočtu uvedeného na řádku 40 daňového přiznání, jak tvrdí žalobce, ale rovněž o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních daňového subjektu za měsíc září 2013. V důsledku těchto pochybností pak správci daně vznikly pochybnosti o správnosti vykázané výsledné daňové povinnosti jako celku. Soud s ohledem na právě řečené shrnuje, že správce daně ve výzvě ze dne 15. 11. 2013 zcela zřejmým a přehledným způsobem specifikoval rozsah svých pochybností, které se vztahovaly nejen k řádku 40 daňového tvrzení (k výši kráceného odpočtu), ale taktéž k otázce přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních.

Správce daně dále v druhém odstavci vyzval daňový subjekt, aby se ve stanovené lhůtě k výzvě vyjádřil, vysvětlil příslušné nejasnosti a pravdivost tvrzení prokázal. Rovněž zcela konkrétně popsal, jakým způsobem může daňový subjekt pochybnosti správce daně vyvrátit, a to uvedením příkladného výčtu následujících důkazních prostředků: 1) evidence pro daňové účely vedené ve smyslu § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), 2) smluv, objednávek, dodacích listů, dokumentů o přepravě apod. vztahujících se k uskutečněným a přijatým Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zdanitelným plněním, 3) daňových dokladů zahrnutých do evidence pro daňové účely, 4) skladové a zakázkové evidence, 5) bankovních výpisů za období září 2013, 6) dalších důkazních prostředků tak, aby došlo k odstranění pochybností správce daně.

Soud v této souvislosti považuje za nutné zdůraznit, že uvedením konkrétního výčtu důkazních prostředků se správce daně nedopustil nezákonného postupu, ale naopak v souladu s § 89 odst. 2 daňového řádu svou výzvu specifikoval tak, aby bylo daňového subjektu bez dalšího zřejmé, jak může vzniklé pochybnosti odstranit. Uvedený postup ostatně potvrdil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 Afs 55/2013-37, v němž v obdobné věci vytkl finančnímu úřadu, že „z podaného odůvodnění ale současně nevyplývá, jakým způsobem a za použití jakých důkazů tak měla stěžovatelka učinit. Je přitom povinností správce daně, ukládá-li daňovému subjektu povinnost procesního charakteru, aby v rámci odůvodnění této povinnosti řádně poučil daňový subjekt o tom, jakým způsobem lze tuto výzvu splnit, resp. jakým způsobem (za použití jakých důkazů, nebo předložením důkazů) lze výzvě vyhovět“. (K dané problematice srovnej dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Afs 39/2017-39). Soud proto uzavírá, že správce daně nepochybil, když se řídil výše uvedenými judikatorními závěry a v souladu s poučovací povinností sdělil, jakým způsobem může daňový subjekt jeho výzvě vyhovět. Nadto daňový subjekt nelimitoval stanovením přesného výčtu důkazních prostředků, které jsou bez dalšího nezbytné k prokázání pravdivosti a správnosti daňového tvrzení, ale naopak mu umožnil, aby případně předložil jiné důkazní prostředky, které má k dispozici a které rovněž povedou k odstranění pochybností správce daně.

Správce daně dále na str. 2 výzvy ze dne 15. 11. 2013 popsal, z jakých důvodů mu vznikly pochybnosti o správnosti vykázané výsledné daňové povinnosti daňového subjektu. Zejména poukázal na skutečnost, že daňový subjekt neodstranil pochybnosti za předcházející zdaňovací období měsíce srpna 2013, takže správce daně měl nadále pochybnosti, zda plnění za předchozí období nebyla součástí podvodu na daních a zda byl nárok na odpočet uplatněn v souladu se zákonem o DPH. Plnění za zdaňovací období měsíce srpna 2013 přitom mohlo mít souvislost s plněním za zdaňovací období měsíce září 2013. Další pochybnosti vyvolala výše uskutečněných zdanitelných plnění, která byla mnohonásobně nižší oproti předchozím daňovým přiznáním, údaje na řádku 40 daňového přiznání a skutečnost, že zástupce daňového subjektu nesdělil podrobnosti o plnění daňového subjektu za předchozí zdaňovací období (zástupce se vyjadřoval velmi obecně, neznal konkrétnosti a specifika jednotlivých obchodních případů, ani základní údaje o společnosti).

Soud posoudil výše uvedené zdůvodnění a dospěl k závěru, že správce daně i v tomto případě respektoval požadavky vyjádřené v § 89 odst. 1 a 2 daňového řádu. Na tomto místě soud opětovně odkazuje na výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, dle něhož „pochybnost nemusí být jistotou, že tvrzení daňového subjektu nejsou správná, průkazná, úplná či pravdivá, ale musí existovat důvodné podezření, tzn. podezření založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích správce daně nebo na jeho analýzách opřených o skutkové důvody. V každém případě musí jít o poznatky či analýzy mající skutkový základ vztahující se k daňově relevantní činnosti daňového subjektu Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

a opírající se o logickou a racionální úvahu. Poznatky mohou mít například charakter informací o obchodní činnosti dalších daňových subjektů obchodujících s prověřovaným subjektem, jsou-li v rozporu s tvrzeními prověřovaného subjektu. Analýzy mohou být založeny například na sledování výše daňové povinnosti příslušného daňového subjektu nebo toku finančních prostředků mezi ním a jinými daňovými subjekty“ (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Afs 119/2016-23). Soud v souladu s uvedenou judikaturou shledal, že správce daně v odůvodnění výzvy ze dne 15. 11. 2013 uvedl konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti daňového přiznání za období měsíce září 2013. Soud se proto ztotožnil s žalovaným, že výzva ze dne 15. 11. 2013 byla jasná, určitá a srozumitelná a zároveň se opírala o relevantní pochybnosti správce daně; bylo proto povinností daňového subjektu, aby na tuto výzvu adekvátně reagoval a pochybnosti správce daně odstranil.

Žalobce v žalobě namítá, že ohledně pochybností vztahujících se k měsíci srpnu 2013 daňový subjekt se správcem daně spolupracoval a předložil mu veškeré vyžádané podklady, což dokládá protokolem ze dne 11. 10. 2013, č. j. 1488306/13/2701-05502-605653 (dále jen protokol ze dne 11. 10. 2013). Z uvedeného protokolu však vyplývá, že zástupce daňového subjektu správci daně poskytl pouze několik daňových dokladů za srpen 2013, na otázky správce daně odpovídal zcela obecně a měl k dispozici pouze minimum informací ohledně jednotlivých obchodních případů. Z toho důvodu správce daně již v protokolu ze dne 11. 10. 2013 avizoval zahájení postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období srpen 2013 a sdělil, že bude požadovat předložení veškerých daňových dokladů zahrnutých do evidence DPH za srpen 2013. S ohledem na právě řečené proto soud shledal legitimním, že správci daně vznikla pochybnost ohledně výše přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění za září 2013, neboť plnění za srpen a září 2013 spolu mohla souviset. Stejným způsobem soud hodnotil pochybnost vyvolanou výší plnění za září 2013, neboť ačkoliv lze s žalobcem souhlasit, že výše uskutečněných zdanitelných plnění dle daňových přiznání za předchozí zdaňovací období kolísala (v dubnu 2013 dosáhla 1 220 000 Kč, v květnu 862 000 Kč, červnu 34 731 000 Kč, červenci 113 000 Kč, srpnu 2 962 000 Kč), je zřejmé, že její výše v září 2013 dosahující 6 290 Kč je krajně neobvyklá.

Žalobce rovněž argumentuje, že společnost SOLAR CENTER, a. s. plnění za srpen 2013 zahrnula do přiznání k DPH za srpen 2013, přičemž správce daně neprokázal, že plnění daňového subjektu bylo součástí podvodu na daních. K tomu soud zdůrazňuje, že výzva ze dne 15. 11. 2013 a následující řízení se vztahovaly ke zdaňovacímu období září 2013. Bylo tedy povinností daňového subjektu primárně předložit důkazy dokládající výši přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění právě za toto období.

Ze správního spisu se však podává, že daňový subjekt na výzvu ze dne 15. 11. 2013 opakovaně reagoval tak, že pochybnosti správce daně nejsou konkrétní (kromě pochybnosti vztahující se k řádku 40 daňového přiznání), a proto se k nim nemůže vyjádřit. Během ústního jednání konaného dne 12. 2. 2014 zástupce daňového subjektu předložil dva daňové doklady týkající se kráceného odpočtu na řádku 40, které správce daně akceptoval, dále pak evidenci pro účely DPH za zdaňovací období měsíce září 2013 a Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

daňové doklady vystavené v roce 2013, které se však vztahovaly k počátku daného roku (viz protokol ze dne 12. 2. 2014). Přes opakované výzvy správce daně daňový subjekt nepředložil daňové doklady za přijatá zdanitelná plnění za zdaňovací období měsíce září roku 2013.

Soud proto v souladu s žalovaným uzavírá, že daňový subjekt neunesl své důkazní břemeno, které na něm spočívalo v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu, podle něhož „daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“. V tomto smyslu je rovněž nedůvodná žalobní námitka, podle níž správce daně v úředním záznamu ze dne 19. 2. 2014 uvedl, že daňový subjekt nedisponuje příslušnými daňovými doklady. Správce daně v úředním záznamu nehodnotil, zda daňový subjekt tyto doklady má či nikoliv, ale toliko shrnul výsledek postupu k odstranění pochybností, během něhož daňový subjekt příslušné daňové doklady nepředložil.

Jako nedůvodnou soud hodnotí rovněž námitku, dle níž úřední záznam ze dne 19. 2. 2014 neobsahuje odůvodnění dle § 147 odst. 4 daňového řádu, podle něhož „dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností“. Správce daně příslušné odůvodnění uvedl přímo v platebním výměru, a žalobce proto nebyl dotčen na svém právu být seznámen s důvody rozhodnutí. Žalobce sice namítá, že správce daně směřuje vyhledávací činnost, postup k odstranění pochybností a daňovou kontrolu, ovšem svoji námitku blíže nespecifikuje. Soud proto v obecné rovině opakuje, že správce daně při vydání výzvy ze dne 15. 11. 2013 a při následném postupu k odstranění pochybností respektoval příslušná ustanovení daňového řádu a jeho postup nelze označit za nezákonný.

V. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení (za jeden úkon – vyjádření k žalobě), které však svým charakterem nepřesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. 6. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.